

Hồi 152

Nam nhân chi nặc

Mộ Dung Thùy và đại thần tâm phúc Cao Bát cưỡi ngựa đứng trên một đỉnh đồi cao thuộc Tây ngạn Dĩnh Thủy giám thị xa đội tiến về khu vực trại được gọi là Biên Hoang bắc trạm do Hoàng Hà bang dựng nên.

Đường hành quân của họ bám sát bờ Đông Dĩnh Thủy, như vậy nếu địch nhân muốn tập kích thì chỉ có thể từ phía Tây công tới, sẽ dễ ứng phó hơn bị tấn công từ bốn phía lại.

Lần này binh lính hộ tống Kỷ Thiên Thiên gồm bảy ngàn người, toàn kỵ binh, chia ra thành bốn cánh tiền, hậu, tả, hữu, trước đây đã bố trí vòng gác khắp các cao điểm ven bờ sông, bất luận tiến công hay phòng thủ đều hết sức linh hoạt. Chỉ cần đối phương có ý đoạt lại Kỷ Thiên Thiên, Mộ Dung Thùy tin chắc chỉ một trận quét sạch, trừ khử mối họa gan ruột cho Biên Hoang Tập. Đợi đến khi các thế lực bên ngoài can thiệp được vào thì Biên Hoang Tập đã xoay mình biến thành một tòa thành kiên cố có thể phòng ngự và phòng thủy dưới sự giám quản đồng thời của bọn họ và Thiên Sư đạo.

Xây dựng tường thành đối với Hoang nhân là điều cấm kỵ tuyệt đối, Mộ Dung Thùy và Tôn Ân đương nhiên không định tôn trọng thông lệ của Biên Hoang Tập.

Trong những năm chiến tranh này, dân số là thứ tài sản trọng yếu nhất, vốn dĩ kế hoạch của Mộ Dung Thùy là muốn bắt một số lượng lớn thanh niên nam nữ từ Biên Hoang Tập về, tiếc là người già, trẻ em và phụ nữ đã trốn từ trước đến tiểu cốc, khi tiểu cốc bị công hãm liền tan chạy vào Biên Hoang làm cho kế hoạch này thất bại.

Bất quá kế hoạch thành công hay không cũng chẳng quan trọng, bởi vì hiện giờ đã có một cỗ xe ngựa mang theo mỹ nhân tuyệt thế, bất luận tài trí mỹ mạo đều khiến hấn diên đảo thần hồn, chinh phục nàng là một lạc thú trong đời, không thua kém gì công cuộc thống nhất thiên hạ.

Ái tình là cái gì? Chỉ sợ không một ai có đáp án thật chính xác. Mộ Dung Thùy chỉ biết cảm giác Kỷ Thiên Thiên mang lại thật thần kỳ, không gì thay thế được. Dù là ánh dương quang xuyên qua mây mù chiếu xuống đất trời hôn ám, hay là như một dòng nước ấm áp chảy vào đại dương mệnh mệnh băng giá, nhất thiết đều không sánh được.

Kỷ Thiên Thiên khiến y chiêm nghiệm một tình cảm sôi động chưa từng thấy, đưa y vào một thế giới hoàn toàn mới.

Ở mỗi giai đoạn trong đời y đã có những mỹ nữ khác nhau, nhưng Kỷ Thiên Thiên lại cho y được thưởng thức tư vị mối tình đầu.

Mộ Dung Thùy chợt bật cười.

Cao Bật ngạc nhiên: “Đại vương vì chuyện gì mà khai mở tâm tư như vậy?”.

Mộ Dung Thùy nói thác đi: “Ta đang cảm thán sự đời thật nhiều chuyện nằm ngoài ý muốn của người ta”.

Cao Bật càng không hiểu gì: “Đại vương vì sao lại có cảm nghĩ thế?”.

Mộ Dung Thùy quét mắt nhìn sang bên đối ngạn thông thả nói: “Ngày nọ Nhậm Dao đưa Từ Đạo Phúc tới tìm ta thương nghị hợp tác chinh phục Biên Hoang Tập, trong lúc uống rượu nhàn đàm đã nhắc tới Kỷ Thiên Thiên”.

Cao Bật sững sốt, nguyên lai hắn đang nghĩ làm cách nào ứng phó với địch nhân đột kích, Mộ Dung Thùy lại toàn nghĩ đến Kỷ Thiên Thiên. Bất quá kể cả Cao Bật cũng không thể không thừa nhận lúc nhìn thấy Kỷ Thiên Thiên tuyệt đại phương hoa, đích xác đầu óc không thể dung nạp bất kỳ chuyện gì khác nữa.

Mộ Dung Thùy nói: “Từ Đạo Phúc nói Kỷ Thiên Thiên là quốc bữu của Nam triều, đại biểu cho thành tựu văn hóa nghệ thuật của Trung Nguyên, lại thêm nhan sắc chim sa cá lặn, phong thái khuynh quốc khuynh thành. Gã tuy đã gặp qua ngàn vạn người nhưng không có mỹ nữ nào sánh được với nàng”.

Cao Bật rốt cuộc cũng hiểu rõ Mộ Dung Thùy trước khi tiến công Biên Hoang Tập đã tính đến chuyện đoạt lấy Kỷ Thiên Thiên, là do đã sớm động tâm khi nghe Từ Đạo Phúc kể chuyện.

Mộ Dung Thùy thở dài: “Từ Đạo Phúc đề cập đến Kỷ Thiên Thiên hoặc giả là do chân tình trong khi uống rượu, cũng có thể có ý khoe khoang. Bất quá gã không đủ hiểu nàng để biết Kỷ Thiên Thiên lại hướng tới Biên Hoang Tập, khiến ta sinh ra ý định tranh đoạt. Người nói sự đời có phải khó đoán hay không?”.

Tiếp đó hai mắt thâm tình như biển nhìn về phía cỗ xe chở chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên lúc ẩn lúc hiện trong khu rừng thưa, than rằng: “Mộ Dung Thùy ta tung hoành thiên hạ nhưng chưa bao giờ nghĩ từ trong lò lửa chiến tranh hùng hực lại phát sinh ái tình, hiện tại đột nhiên nếm trải tư vị này, quả là ông trời đãi ta không bạc”.

Cao Bật không biết đối đáp ra sao.

Mộ Dung Thùy nghi hoặc nói: “Người đang nghĩ đến chuyện gì?”.

Cao Bật đang nghĩ đến chuyện Mộ Dung Thùy vì động tình đối với mỹ nữ cảm hận y mà biệt đãi Hoang nhân đầu hàng, không theo tác phong quen thuộc mỗi lần công chiếm một miền đất đều ra sức cướp đoạt gia súc, tráng đinh, nữ tử, cũng không biết là lành hay dữ nữa. Đương nhiên hấn không dám nói ra, đành tìm cách lảng đi: “Thần đang lo Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương không giữ nổi Biên Hoang Tập, lại lo chuyện hợp tác với Thiên Sư đạo không xong”.

Mộ Dung Thùy ung dung: “Kỷ Thiên Thiên là linh hồn của Biên Hoang Tập, chúng ta đưa nàng đi, Hoang nhân chỉ còn là những dã quỷ không hồn thì làm nên chuyện gì?”.

Cao Bật nói: “Giả thiết họ khám phá đó là một cạm bẫy, không tới cướp đoạt Kỷ Thiên Thiên, e là Biên Hoang Tập vĩnh viễn không yên”.

Mộ Dung Thùy nói: “Bọn họ nhất định sẽ tới, nếu Kỷ Thiên Thiên bị bọn ta mang tới bờ bắc Tứ Thủy, Hoang nhân vĩnh viễn sẽ không dám ngang đầu lên. Nhận định của ta không sai đâu”.

Đoạn lại nói tiếp: “Ta rất tin tưởng Sĩ Tâm, hấn không chỉ võ công cao cường, mà mưu lược cũng hơn người, hành sự thận trọng. Ta lưu hấn lại Biên Hoang Tập còn có một dụng ý khác là muốn hấn nắm vững kỹ thuật đóng thuyền của miền Nam. Khi hấn xây dựng được một đội chiến thuyền hùng mạnh là lúc miền Bắc đã phải lọt vào tay ta. Khi ấy điều kiện Nam chinh coi như hoàn bị, ngày thống nhất Nam Bắc sẽ chẳng còn xa”.

Cao Bật thở ra một hơi thật dài, tâm tình nhẹ nhõm.

Biên Hoang Tập đã rơi vào tay bọn họ, thiên hạ còn ai đối kháng được với Mộ Dung Thùy?

oOo

Lưu Du lặng lẽ trở về nơi cư trú, lòng cực kỳ phấn chấn.

Đặt chiếc túi nhỏ Cao Ngạn cho lên ghế, Hậu bối đao để một bên, nhớ lại cảm giác mê man quẩn quít với Vương Đạm Chân, một luồng máu nóng xộc thẳng lên đầu, toàn thân run rẩy. Cảm giác này chưa bao giờ có, nếu đó thực là ái tình, gã nguyện đánh đổi bằng bất kỳ hy sinh nào.

Mọi chuyện xảy đến thật đột ngột, mấy ngày qua có lúc gã đã trải qua cảm giác thất vọng nhất, nhưng hiện giờ bao nhiêu mất mát đều đã được đền bù thỏa đáng.

Những dụng cụ để cùng người đẹp rời khỏi Quảng Lăng đều ở trong túi, không ai đủ sức cản trở, tin rằng với bản lĩnh của mình dù rằng huy động hết Bắc Phủ binh cũng vĩnh viễn không tìm thấy gã.

Gã sẽ mang Vương Đạm Chân trốn ra hải ngoại, tìm nơi không ai biết mình là ai, cùng người mình yêu nam cây cầy, nữ dẹt vãi, sinh ra mấy hài tử mũm mĩm, quên hết mọi chuyện bên ngoài. Những gì tranh bá thiên hạ vứt mẹ nó đi.

Động tác của gã dần chậm lại, vừa lấy dây móc câu ra lại ngừng lại.

A! Có thể bỏ qua hết tất cả huyết cừu của huynh đệ ở Biên Hoang Tập sao? Phải tay không quan tâm nữa ư?

Muốn quan tâm thì sao?

Tạ Huyền không coi gã là người thừa kế nữa, các tướng lĩnh cao cấp trong Bắc Phủ binh nhiều người đổ kỵ, cao môn Kiến Khang vì chuyện Kỷ Thiên Thiên mà căm giận gã. Cho dù mỗi ngày Mạn Diệu có thủ thỉ bên tai Tư Mã Diệu nói đỡ cho gã, gã vẫn chỉ là một tên tiểu tướng thân phận thấp kém trong Bắc Phủ binh, có thể làm nên chuyện gì chứ?

Quan trọng hơn là gã không thể để Vương Đạm Chân thất vọng, không thể để nàng ngã vào tay một nam nhân khác.

Nàng đã không còn giữ gìn chút gì dâng tặng hết cho mình, hạnh phúc sau này của nàng sẽ chỉ do một tay mình mà nên.

Có thể mang lại hạnh phúc cho nữ nhân mình yêu thương là thành tựu vĩ đại nhất của nam nhi.

Đã là lời hứa của một nam tử hán đại trượng phu, dù hy sinh tất cả cũng phải thực hiện bằng được.

oOo

Kỷ Thiên Thiên thân hình run rẩy, sắc mặt tái mét, Tiểu Thi ngồi bên cạnh kinh hãi: "Tiểu thư, tỷ cảm thấy không khỏe sao?".

Kỷ Thiên Thiên vuốt ve bờ vai Tiểu Thi, dịu giọng nói: "Yến Phi lại vừa kêu gọi ta, nói chàng vừa gặp Cao Ngạn".

Tiểu Thi giật mình: "Cao công tử?".

Kỷ Thiên Thiên nhắm nghiền hai mắt, một lát sau mới lại mở ra, ánh mắt long lanh tựa hồ không dám tin nói: “Yến Phi đích xác là kỳ tích trên đời, chàng dường như từ nơi sâu thẳm nhất trong tâm linh thì thầm nói với tỷ, thật là thần kỳ! Giống như là truyền tâm thuật trong thần thoại ngày xưa, lấy tâm truyền tâm, không bị bất cứ cái gì hạn chế”.

Tiểu Thi vốn đang lo tâm thần Kỷ Thiên Thiên có vấn đề, nhưng lại bị một câu Cao Ngạn hấp dẫn, vội vã hỏi: “Hai vị công tử đột nhiên sống lại ư?”.

Kỷ Thiên Thiên nhìn nàng, miệng cười như mật ngọt: “Thi Thi bắt đầu tin là ta không phát điên rồi chứ? Đúng chưa?”.

Tiểu Thi ngượng ngịu: “Tiểu thư a...”.

Kỷ Thiên Thiên nhìn ra ngoài song, vui mừng hơn hờ nói: “Chỉ cần Yến Phi không chết, bất luận ta phải đối diện với hoàn cảnh nào cuộc đời vẫn tuyệt đẹp. Nói để muội biết! Ta tin là Yến Phi có thể cứu chúng ta thoát khỏi ma chướng của Mộ Dung Thùy trước khi vượt qua Tứ Thủy. Không ai có thể đối kháng được với chàng, bởi vì chàng không còn là người thường nữa mà là tuyệt đại cao thủ giống như đại địa du tiên, thành tựu vượt hẳn mọi cao thủ trên đời. Rồi sẽ có ngày muội hiểu rằng cảm giác của ta không sai, chẳng tin thì cùng chờ xem”.

Tiểu Thi hết sức xúc động, tuy vẫn nửa tin nửa ngờ câu chuyện Kỷ Thiên Thiên nói nàng cùng với Yến Phi có mối liên hệ tâm linh, nhưng Kỷ Thiên Thiên đột nhiên hồi phục sinh cơ, toàn thân tựa hồ không ngừng phát quang phát nhiệt, rõ ràng trái tim Kỷ Thiên Thiên vì Yến Phi mà chết đi nay đã sống lại rồi.

Kỷ Thiên Thiên đưa tay áo lau nước mắt cho Tiểu Thi, giọng trách móc: “Ngốc quá! Vì sao mà khóc? Ta mới là người đang lo lắng đến chết đây, vì ta biết muội không có can đảm, rất sợ muội vì sợ mà ngã bệnh. Bây giờ thì không phải lo lắng nữa, Yến Phi trở lại rồi!”.

Tiểu Thi vừa khóc vừa nói: “Nếu tiểu thư thật sự có vấn đề muội mới thật sợ chết đi”.

Kỷ Thiên Thiên đau lòng nói: “Chỉ vì muội mà ta không thể để mình có vấn đề. Đừng coi thường tiểu thư của muội, ý chí ta rất kiên cường, trước sau vĩnh viễn không khuất phục địch nhân”.

Tiểu Thi cố cầm nước mắt, run run nói: “Nếu tiểu thư muốn tự tận, Thi Thi nguyện đi theo tỷ”.

Kỷ Thiên Thiên mở to đôi mắt đẹp nhìn nàng, thất thanh nói: “Muội vẫn cho là ta vì nhớ nhung Yến Phi mà sinh bệnh sao?”.

Tiểu Thi nước mắt đầm đìa lắc đầu, rồi lại gật đầu.

Kỷ Thiên Thiên giận dữ nói: “Còn nhớ quẻ bói Lục Nhậm mà ta kêu là quẻ Hồi hoàn không? Sinh cơ cuối cùng cũng trở lại rồi! Úi!”.

Kỷ Thiên Thiên đột nhiên ngưng thần nghe ngóng khiến Tiểu Thi kinh hãi không dám khóc, sợ làm nàng mất tập trung.

Xe ngựa tiếp tục theo Dĩnh Thủy đi lên phía Bắc, quân lính xung quanh giương cao đuốc chiếu sáng Biên Hoang hoang tàn vì chiến hỏa, cảm giác vô cùng thê lương.

Kỷ Thiên Thiên nhắm mắt, thân hình run bần lên.

Tiểu Thi sợ hãi chân tay luống cuống, đang lúc không biết làm gì, khuôn mặt tái nhợt của Kỷ Thiên Thiên gục vào lòng nàng, Tiểu Thi sợ hãi ôm chặt lấy Kỷ Thiên Thiên.

Kỷ Thiên Thiên ghé vào tai Tiểu Thi nói thầm: “Ta dùng tâm linh truyền tin với Yến lang đến cạn kiệt cả tâm lực không duy trì được nữa. Vừa rồi ta đem tình hình bọn ta báo đi, hy vọng chàng có thể nhận được”.

oOo

Yến Phi hai tay rời khỏi huyết bối tâm Cao Ngạn hỏi: “Cảm giác thế nào?”.

Cao Ngạn vươn chân vươn tay, chép miệng: “Oa! Người càng ngày càng lợi hại! Chân khí cứ từng đợt từng đợt cuộn cuộn đổ vào khiến bao nhiêu vết thương cũ mới khỏi sạch, bây giờ ta đủ sức đâm chết cả mãnh hổ”.

Yến Phi ngậm thở phào, vừa rồi Cao Ngạn bị lính tuần tra Hoàng Hà bang truy sát, may sao chàng kịp thời có mặt mang hắn đến chỗ này chữa thương.

Yến Phi nói: “Đã cảnh cáo người rồi mà vẫn để cho Tiểu Bạch Nhận chút nữa hại chết người”.

Cao Ngạn cau mày: “Người lại nói những gì thế? Tiểu Thanh Nhã làm sao lại hại ta? Ta vừa chết đi sống lại chính đang muốn tìm nàng, đâu ngờ Biên Hoang Tập đột nhiên thất thủ, ta theo bí đạo trên Dĩnh Thủy chuồn vào trong Tập, mới hay bước một bước cũng khó, huynh đệ tỷ muội ở Biên Hoang Tập bị cai quản như tù phạm. Trải qua bao nhiêu gian nan mới gặp được Bằng Nghĩa, y lại nhất định không chịu cùng ta trốn đi,

nói cái gì trốn một người mười người sẽ bị tra khảo, khiến người nọ mắt mở trừng trừng giám thị người kia, không ai dám đào tẩu”.

Yến Phi nhú mày nói: “Bàng Nghĩa không nói với người Hác Trường Hanh là kẻ bại hoại à?”.

Cao Ngạn tự tin mười phần nói: “Hác Trường Hanh là người thế nào ta không cần biết, tóm lại là Tiểu Bạch Nhạn sẽ không hại ta, ta còn nhìn thấy nàng tự mình chạy trốn. Biết nàng đã trở về Biên Hoang Tập an toàn, ta cao hứng không biết bao nhiêu mà kể”.

Rồi lại gơ lên cái túi nhỏ nói: “Toàn là nhờ cái túi bảo bối này cùng với chiến giáp hộ thể cứu cái mạng nhỏ của ta. Kẻ tập kích ta thật hèn hạ, lén lút ở trong rừng, cả đến cái bóng của hắn ta cũng không nhìn thấy, bị hắn từ đằng sau giáng cho một chưởng, may sao Tiểu Bạch Nhạn vì cứu tình lang mà cố chết ngăn trở không để hắn bổ thêm một chưởng, nếu không chắc chắn cái mệnh ta ô hô rồi”.

Yến Phi không có thời gian đâu dây dưa với chuyện ai đánh lén hắn, ngắt lời: “Vừa rồi ngươi định đi đâu?”.

Cao Ngạn nói: “Bàng Nghĩa nói cho ta biết cái đêm Biên Hoang Tập thất thủ, Thiên Thiên đã đem tính mệnh mình ra uy hiếp lão Đồ, lão Trác phải suất lĩnh quân chủ lực tình nguyện theo hỏa ngưu trận tẩu thoát, còn mình thì lưu lại để giam chân địch nhân. Hiện giờ ta muốn đi tìm bọn họ. Bị đạo trên Dĩnh Thủy vẫn chưa bị địch khám phá, chúng ta có thể ung dung luồn vào Biên Hoang Tập bố trí trong ứng ngoài hiệp, thu phục Biên Hoang Tập”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Mộ Dung Chiến và Đồ Phụng Tam chẳng phải muốn tử thủ tiểu cốc hay sao?”.

Cao Ngạn nói: “Tiểu cốc vào đêm thứ hai bị bọn Từ Đạo Phúc công hãm, Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến quả thật xuất chúng, phá vòng vây trở về Biên Hoang Tập cùng sinh tử với mọi người. Nếu không phải Mộ Dung Thùy ngăn dòng Dĩnh Thủy đưa một vạn quân từ đối ngạn vượt qua sông tấn công thì Biên Hoang Tập vẫn có thể giữ được”.

Yến Phi có thể tưởng tượng cuộc chiến khi ấy khốc liệt đến mức nào, trong đầu hiện lên hình ảnh máu chảy thành sông, lại hỏi: “Tống Mạnh Tề và Âm Kỳ có thấy quay lại không?”.

Cao Ngạn nói: “Nghe nói bọn họ dùng chiến thuyền đánh nhau giằng co với Hoàng Hà bang, sau khi Biên Hoang Tập thất hãm không nghe tin tức gì nữa, sợ là lành ít dữ nhiều”.

Yến Phi thở dài: “Người tìm lão Đồ, nói với họ Mộ Dung Thùy áp tải chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên về miền Bắc là một cạm bẫy, bảo họ ráng nhẫn nại đừng mạo hiểm, ta sẽ nghĩ cách cứu bọn họ”.

Cao Ngạn lộ thần sắc hết sức cổ quái nói: “Ta vừa định nói chuyện đó với người, bằng cách nào người biết còn rõ ràng hơn cả ta, chẳng phải người vừa mới tỉnh lại sao? Trừ Thiên Thiên ra mọi người đều cho rằng người bị Tôn Ân đánh chết rồi. Nghe Bàn Nghĩa nói, đêm đó Tôn Ân hiện thân ở Biên Hoang Tập một mình xông vào đại khai sát giới. A! Võ công của y quả thực khó lòng lấy sức người chống nổi, cao thủ của chúng ta huy động hết ra, vẫn bị y đánh ngã mấy người, Hạ Hầu Đình và Nhan Sấm chết ngay tại chỗ, Phí Nhị Phiết trọng thương, Tôn Ân thì ung dung bỏ đi. Lão Đồ nói rằng có lẽ khi họ Tôn quyết chiến với người đã thụ thương, bằng không còn thêm nhiều người chết dưới tay y”.

Yến Phi miễn cưỡng đè nén đau buồn, trầm giọng nói: “Ta không rảnh để giải thích vì sao ta biết được tình hình Thiên Thiên, hiện tại cấp thiết nhất là cứu Thiên Thiên và Thi Thi về. Người theo lời ta đi lo công chuyện đi! Cứu được bọn họ rồi, ta sẽ cùng bọn họ tới bên ngoài tiểu cốc chờ các người”.

Hai người từ dưới đất bật dậy, dưới ánh sao đầy trời, gió lớn ào ào thổi qua khiến tinh thần thật phấn chấn.

Cao Ngạn dăm dăm nhìn chàng, nét mặt thoáng kinh dị: “Thần khí toàn thân người khác hẳn, chẳng phải là sau hai giấc ngủ say sưa li bì cuối cùng biến thành thần tiên hay sao?”.

Yến Phi bức dọc nói: “Cút người đi! Ta vẫn rành rành là người đây, so với trước đây không khác tí gì”.

Cao Ngạn phấn chấn nói: “Chỉ cần người không chết, bọn ta không coi là thua trận này. Người phải thận trọng, thương pháp của Mộ Dung Thùy nếu không vượt qua Tôn Ân thì cũng không dưới bao nhiêu”.

Yến Phi mỉm cười: “Thành cũng do Dĩnh Thủy, bại cũng do Dĩnh Thủy, đấy là lời Tôn Ân nói. Ta sẽ khiến Mộ Dung Thùy không thể ngăn trở chúng ta”.

Cao Ngạn vỗ vai chàng, hoan hỉ nói: “Tôn Ân còn không giết nổi người, ta còn lo cái gì. Chỉ cần người cứu được bọn họ, trận chiến này coi như ta đã thắng một nửa. Ta

đã ước định thủ pháp liên lạc với Bàng Nghĩa, sau khi tìm thấy bọn lão Đồ sẽ quay về Biên Hoang Tập báo tin mừng. Ha! Ta đi đây”.

Nhìn theo hình bóng Cao Ngạn biết mất trong khu rừng phía Tây, trong lòng Yến Phi dâng lên hào tình vạn trượng.

Cao Ngạn nói đúng, cuộc chiến Biên Hoang Tập thắng phụ chưa phân, quan trọng là có cứu được Thiên Thiên và Thi Thi về hay không.

Chàng đã thông qua Kỷ Thiên Thiên biết rõ hoàn cảnh hai người bọn họ và quyết định toàn bộ hành động cứu người.

Thiên hạ không còn ai có thể ngăn cản chàng, cho dù là Mộ Dung Thùy và thiên quân vạn mã của y cũng không làm được.

- o O o -